



Tot té un preu

A finals del proppassat mes d'agost vaig anar a Cala S'Alguer, atret pels plans que la premsa i la veu popular dedicaven a la possible desaparició d'un indret ple d'encant. S'havia produït una notable sensibilització ciutadana i una part del turisme estival, sobretot l'autòcton (al qual, quan va per dins, escau millor el qualificatiu d'excursionista que el de turista) sentia curiositat i una pressa motivada per la por de no arribar-hi a temps. Cala S'Alguer va rebre moltes visites, amb els inconvenients inevitables: escampadissa de pots de llauna, recipients de plàstic buits i el rastre d'escombraries que deixen darrera seu els passejants motoritzats.

Una noia d'una de les casetes de pescadors netejava la platja, recollia pacientment els papers i els envasos, procurava restablir l'equilibri trencat i ho feia cada dia —ens van dir els pobladors de la Cala— amb un amor sense esperança, perquè tots ells creien que S'Alguer no tenia salvació. Ho afirmaven amb un fatalisme derivat de poderosos coneixements de causa i per una antiga experiència que ens ha deixat a tots amb l'esperit ple de morats.

Els mitjans de locomoció actuals permeten passar, en qüestió de minuts o tot al més de quarts d'hora, de Cap Sa Sal a S'Alguer. A mi em va tocar de fer aquesta rodada amb el temps just de subjectar-me el barret (suposant que n'hagués portat) i d'aguantar el bleix. El contrast és impressionant. Cap Sa Sal representa un refinadíssim cosmopolitisme de cara al mar, és cosa d'alts nivells econòmics, de cambra i cuina internacionals, d'empleats d'uniforme i de molta propopeia hotelera. No és pas d'aquells llocs on el viatger s'atura a prendre alguna cosa calenta o freda i a refer-se per tal de prosseguir camí.

S'Alguer és l'altra cara de la medalla. Els elements naturals, els arbres, les roques, l'aigua, són tant o més bonics que els de Cap Sa Sal. Però tot està lligat a un petit sistema de vida i a una gent que correspon, amb casa i feina, al seu entorn. Potser alguna construcció —és un efecte que em va fer a mi— no és del tot marinera i pescadora, però es manté entonada dins el marc general, i no altera gens el repòs de la vista.

Ja es comprèn que tanta bellesa i tanta calma, en els temps que correm, no són de bon ésser. Els pocs habitants de S'Alguer, quan vaig fer-hi coneixença, eren pessimistes. Sabien que quan algú amb atribucions penja una etiqueta amb un preu en un paisatge del país, s'engega una aplanadora que no té aturador. Les alternatives entre la salvació i la condemna s'arrisquen a convertir-se en una pura entelèquia. Davant d'aquell panorama tan bell (i, en conseqüència, tan car) la gent que hi viu és víctima d'una gran indefensió. Si Cap Sa Sal ha resultat un bon negoci —i consti que no en sé res— Cala S'Alguer tal com és ara està perduda, ja ens en podem acomiadar. Només una futurologia segura que considerés la incertesa dels temps que s'acosten podria desanimar els inversors.

Si no constituís una alteració de l'ordre —i no ho sembla pas— caldria demanar al Ministeri d'Obres Públiques que no estalviés detalls informatius. Que a més de la impaciència per canviar la fesomia de la cala, ens expliqués les causes del neguit reformador, i si hi ha projectes destinats a aprofitar la ganga natural del paratge. Callaríem amb més resignació si, almenys, ens donaven fortes raons. ● PERE CALDERS

